

Iris

is een uitgave van Van Driel Publishing, Brugge

© 2022 Van Driel Publishing en Dani van Doorn

Auteur: Dani van Doorn

Redactie: Marjon Revet

Omslagontwerp: Terence van Driel

Opmaak: Terence van Driel

ISBN: 978 94 93200 432

ISBN: 978 94 93200 463 (e-book)

NUR: 342, 343

WWW.VANDRIEL.BE

info@vandriel.be

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tussen Londen & Surrey deel 3

Fris

Dani van Doorn

VAN DRIEL PUBLISHING • ROMAN

Hoofdstuk 1

Londen, eind augustus 1817

‘Zullen we na deze wals even het terras op gaan om af te koelen, Lady Iris?’

Iris Palmerton keek op in de groene ogen van Mr. Black, een van haar favoriete danspartners van dit uitgaansseizoen, en knikte.

Het was heerlijk om met Mr. Black te walsen, maar ze had het inderdaad nogal warm gekregen in de balzaal van La Duchesse Dechambre. Op het terras aangekomen bleken ze niet de enigen te zijn die ervoor hadden gekozen om de avondlucht op te zoeken. Hier en daar stonden groepjes mensen te praten en een enkel stelletje zonderde zich af in een hoekje. Iris koos ervoor om in ieders zicht op een bank in het midden te gaan zitten.

‘Het laatste bal van het seizoen,’ verzuchtte ze. ‘Ik kan er niet echt rouwig om zijn. Al dat opzitten en pootjes geven. Ik ga liever de natuur in, wat u, Mr. Black?’

‘Als u daar naast me loopt, zeker. Maar als ik moet kiezen tussen de natuur en walsen met Lady Iris Palmerton, dan maakt u het me wel heel moeilijk.’ Hij keek glimlachend op haar neer.

Iris wuifde zich koelte toe met haar waaier. ‘Bij u weet ik nooit of u aan het vleien bent of dat u het meent, Mr. Black.’

Hij fronste. ‘Werkelijk? Ik dacht dat u me nu wel goed genoeg kende om te weten dat ik meen wat ik zeg. En anders zeg

ik het niet. Tenzij de beleefdheid me in die positie manoeuvreert dat het absoluut onbehoorlijk is om geen compliment te maken.'

'O, vertelt u me eens wanneer dat gebeurt? Of misschien al gebeurd is.' Ze gebaarde naast zich en hij nam rechts van haar plaats.

'Bijvoorbeeld... toen ik bij Lady Gresham dineerde. Iemand complimenteerde haar met haar nieuwe kapsel en toen vroeg ze mij wat ik ervan vond.'

'De oudere Lady Gresham met de drie onderkinnen, bedoelt u?' vroeg Iris geamuseerd.

'Ja, en dat was ook het probleem. Het kapsel was op zich beter dan het vorige, omdat het niet zo overdreven hoog was, alleen vielen haar onderkinnen nu zo op. Ik wist niet wat ik moest zeggen. Het meest eerlijke antwoord was: de kapsels zijn geen van beide flatteus, maar dat zou een grove belediging van de gastvrouw zijn. Dus ik moest in een flits iets anders bedenken.'

'En dat was, Mr. Black?' Ze boog zich nieuwsgierig naar hem toe. Zoals zijn groene ogen sprankelden als hij een anekdote vertelde!

'Dat haar nieuwe jurk haar erg goed stond.'

Iris schoot in de lach. 'En daar kon u mee weggkomen?'

'Zeker, er is niets dat een vrouw zo graag hoort als een compliment over haar nieuwe kleding.'

'En dat weet u zo goed omdat u al vele jaren getrouwd bent,' plaagde ze.

'Nee, omdat ik een moeder en zus heb, Lady Iris,' was zijn prompte antwoord. 'Het feit dat u een broer heeft, heeft u vast meer inzicht in het wezen van de man gegeven.'

Iris dacht even na. 'Mijn oudste zusje Jasmine is eigenlijk het meest vertrouwd met Marcus. Maar ik zal er ongetwijfeld iets van geleerd hebben om met een jongen op te groeien. En

hij met meisjes. Hoewel zijn liefdesleven nogal turbulent is verlopen, de laatste twee jaar. Nu heeft hij eindelijk de ware gevonden. Een vrouw die bij hem past en daarbij heel mooi is. Ze zijn hier vanavond ook. Hebt u haar al gezien?

‘Uw broer heb ik gezien, maar zijn vrouw nog niet. Als hij de ware heeft gevonden, mag hij zich inderdaad gelukkig prijzen. Ik herinner me dat hij in Oxford al veel succes had bij de meisjes. Tijdens mijn studententijd in Oxford deelde ik een kamer met zijn vriend Ruben Arlington, die net als ik een Gentleman-Commoner was, terwijl Marcus natuurlijk bij de hoogste klasse, the Nobility, hoorde. Ik neem aan dat u weet wat de verschillen tussen die twee groeperingen van studenten zijn? Er zijn trouwens ook nog lagere klassen.’

‘Ja, het betekent dat onze Marcus – net als thuis – het beste van het beste had op het gebied van eten en behuizing. En dat mijn vader om die reden twee keer zoveel geld moest neerleggen voor zijn studietijd als de familie van Ruben en van u,’ antwoordde Iris met een geamuseerd glimlachje. ‘En – heel belangrijk – hij had een gouden kwastje aan zijn hoofddekseel. Terwijl alle andere rangen een zwart kwastje hadden of helemaal geen kwastje. Wat hebben we hem daarmee geplaagd!’ Ze schaterde het ineens uit en hij deed gul mee. ‘Toch ben ik een groot voorstander van rangen en standen,’ voegde ze eraan toe toen ze uitgelachen was. ‘Je moet blijven in de stand waarin je geboren bent.’

Mr. Blacks gezicht kreeg een ironische uitdrukking. ‘De dochter van een graaf wil daar begrijpelijkerwijs graag aan vasthouden.’

Ze hoorde een vleugje spot in zijn stem. ‘En waarom niet? Ik hecht erg aan mijn titel en ben niet van plan om te trouwen met een man die slechts “mister” voor zijn naam heeft staan.’

‘Nee?’ Zijn wenkbrauwen waren nu een beetje gefronst. ‘Vindt u dat zo belangrijk? Uw hele leven Lady Iris genoemd

worden is niet genoeg, Lady Iris?’

Nu was de ironie nog duidelijker aanwezig. Iris streek de zijden rok van haar avondjurk glad. ‘Nee, ik ben niet zoals mijn zusje Jasmine, die zich verloofd heeft met een burger. Zelfs al is hij de kleinzoon van een baron. Na haar huwelijk zullen ze bij elke gelegenheid worden aangekondigd als Mr. Gingermore en Lady Jasmine. Dat klinkt toch niet? Terwijl de vrouw van mijn broer altijd Lady Palmerton zal heten, wat haar achtergrond ook is. Lord en Lady Palmerton klinkt toch veel beter?’

Mr. Black keek bedenkelijk. ‘Dat wel, maar of je daar echt gelukkiger van wordt? Ik denk dat de keuze van de levenspartner daar veel meer mee te maken heeft. En ik heb Lady Jasmine en Tom Gingermore daarnet gezien en ze leken me een gelukkig paar. Een mooie combinatie van temperament en uiterlijk.’

‘Dat zijn ze ook. Overigens was dat een tweede teleurstelling van dit seizoen,’ zei Iris. ‘Afgezien van de vele sociale verplichtingen hier in Londen, bleken in Almack’s lang niet zoveel knappe mannen rond te lopen als ik had verwacht.’ Geërgerd sloeg ze met haar waaier in haar hand. ‘Met wie moet een meisje dansen als er zo weinig heren rondlopen die het aanzien waard zijn?’

‘Ik ben een man, dus daar kan ik u niet in adviseren, Lady Iris. Ik hoop dat mijn titelloze lelijkheid u niet te veel heeft gestoord.’

De boodschap was duidelijk, ze had hem beledigd. Iris uitte een schuld bewust lachje. ‘U weet heel goed dat ik u hier niet mee bedoel, Mr. Black. Anders zou ik niet op elk bal met u hebben gedanst. U bent een van de weinige mannen wiens aanwezigheid ik waardeer, omdat u geen aansteller bent en u me ook niet probeert te veroveren.’ Hij zat haar nu met één opgetrokken wenkbrauw en een schuine blik te bekijken.

‘En wat die titel betreft, u erft toch de baronnetitel van uw oom?’ voegde ze eraan toe.

Als antwoord trok hij een grimas. ‘Ik vrees dat dat niet meer zo voor de hand ligt. In zijn laatste brief schreef mijn oom Roger dat zijn overleden broer Jason, dat was mijn oudste oom, een zoon heeft in het land waar hij is gestorven. De vraag is alleen of oom Jason met de moeder was getrouwd of niet. Ze moet een eenvoudige boerendochter zijn, die voor hem zorgde toen hij ziek en uitgeput bij haar familie aanklopte.’

‘Ooh,’ zei Iris enigszins geschokt. ‘O, wat akelig voor u.’

‘Ach...’ Hij haalde zijn schouders op en strekte zijn lange benen. ‘In feite is het voorvaderlijk landgoed Black-More het allerbelangrijkst voor me en dat erf ik in elk geval. Mijn oom Roger is niet getrouwd en ik ben zijn rechtmatige opvolger. Hij heeft ook mijn studie betaald, omdat mijn vader is overleden toen ik veertien was, zoals u weet, Lady Iris.’

Ze knikte, terwijl ze hem nadenkend aankeek. Hij was lang zo knap niet als de donkere Lord Galston die haar dit seizoen tevens de nodige aandacht had gegeven. Maar op zich was Mr. Black best leuk om te zien, met zijn bruine haar dat blonde strepen vertoonde door de zomerzon en zijn ietwat ondeugende gezicht. Toch zou ze nooit Mrs. Black kunnen worden. Van Lady Iris Palmerton naar Lady Iris Black was een te grote stap naar beneden. Als hij nu nog Black-More heette, zoals zijn oom de baron... Een dubbele naam duidde meestal op adeldom. Ondanks alles was ze een beetje benieuwd naar zijn vooruitzichten: ‘Is het mooi gelegen, Black-More House?’

‘De omgeving van Sevenoaks is mooi en heuvelachtig, al is er niet zoveel hoogteverschil als in Surrey, dat niet voor niets bekendstaat om zijn schoonheid. Helaas ligt Black-More House op een hoogvlakte en dat betekent dat je geen dalen of heuvels ziet, behalve in de verte.’

‘Wat jammer,’ verzuchtte Iris. ‘Ik houd zo van de heuvels rond Mickleham Hall.’

‘Inderdaad heel jammer, want persoonlijk houd ik ook erg van een heuvelachtig landschap. Maar de omgeving is prachtig, net als de tuin en het parkje rond het huis.’

‘Vertel eens over het huis,’ begon Iris geanimeerd. ‘Is het statig of juist landelijk? Mickleham Manor is door de tijd heen steeds uitgebouwd en daardoor statig met rustieke delen. Fredley Manor van Marcus is heerlijk oud en landelijk. Ik ben dol op dat soort huizen.’

‘Ruben is ooit bij ons geweest en hij zegt dat Black-More en Fredley wat van elkaar weghebben. De plafonds zijn er niet zo hoog en je ziet in veel kamers nog de balken.’

‘O, dat klinkt heerlijk sfeervol,’ verzuchtte Iris. ‘Ik houd zo van het platteland met alles wat erbij hoort. Daarom ben ik zo blij dat het seizoen voorbij is. Komt u ons een keer opzoeken in Mickleham, Mr. Black?’ Hij had weliswaar geen titel en was lang niet zo knap en vermogend als Lord Galston, maar hij was toch een sympathieke gesprekspartner. ‘Dan laat ik u mijn favoriete uitzichtpunten rond Mickleham Hall zien.’ Ach, hij kreeg zowaar een kleur, wat ontwapenend.

‘Als uw ouders daarmee instemmen, graag, Lady Iris.’

‘Ik ga het ze meteen vragen.’ Ze stond op en wipte naar binnen, de balzaal in. Onderweg bedacht ze dat er nu een reden bijgekomen was waarom Mr. Black geen huwelijksgegadigde was: het landgoed dat hij zou erven, lag niet in het landschap waar ze zo van hield. Lord Galston bezat daarentegen drie landgoederen, er was er vast één bij waarvan de omringende natuur bijna net zo mooi was als die van Mickleham. O, ze was zo dol op hun eigen landgoed en dorp...

Vertederd keek Jeremy Black haar na. Ze was zo jong met haar eenentwintig jaar en een vat vol tegenstrijdigheden.

Maar tegelijkertijd vond hij haar ongelooflijk charmant. Om te zien alleen al, met die grote donkere ogen en dat prachtige blonde haar, om haar figuur en haar levendige manier van bewegen niet te vergeten. Hij kon zich haar niet goed voorstellen terwijl ze door de bossen struinde, zoals ze al vaak had verteld. Zou ze dan nog steeds zo elegant zijn? Een meisje met kennis van de natuur, dat was een leuke verrassing in een ballroom vol jongedames op mannenjacht. Al waren ze niet allemaal zo. Iris wilde zich amuseren; met verloven of trouwen was ze absoluut niet bezig. Haar zusje Erica – met wie ze veel optrok – was er evenmin op uit. Die was echter in het web van de gebroeders Petersham terechtgekomen, zoals Iris het noemde. Door haar medelijden met die twee jonge kerels die de drank niet konden laten staan, was Erica een beetje in hun greep geraakt. “Als Marcus het wist, zou hij ze weg blaffen”, had Iris gezegd. “Hij is heel beschermend voor zijn zusjes”.

Het zou Jeremy anders niet verbazen als Iris thuis gewoon deed waar ze zin in had, als het ging om haar natuurexpedities. Als hij op bezoek mocht komen, wilde hij zeker met haar door de omgeving gaan wandelen. Volgens haar was er een dassenburcht waar je overdag de jongen kon zien spelen. En er moesten een paar vossenfamilies zijn. Niet de beste vrienden van een landgoedeigenaar, maar prachtig om te zien. Ach, wat miste hij het platteland en het paardrijden door de omgeving van Sevenoaks. Ineens werd hij zich bewust van een sigarenlucht. Een bekende lucht, helaas.

‘Zo,’ hoorde hij achter zich. ‘Ook bezig om Iris Palmerton te veroveren?’

‘Volgens Iris zelf niet,’ antwoordde Jeremy, terwijl hij zich omdraaide naar zijn achterneef, Lord Galston. ‘Dat maakte mij juist sympathiek, zegt ze.’ Hij had er lol in om de arrogante Galston op zijn plaats te zetten.

‘Dat kan ze wel zeggen, maar bij mij was ze niet afkerig

van een kus, jongen.' Met een minzaam glimlachje liep Frank verder, Jeremy met gebalde vuisten achterlatend. Wat had hij Galston graag bij zijn baljas gepakt om hem over de balustrade in het rozenperk van La Duchesse te gooien. Frank Galston, de man die hem van jongs af aan dwarszat. In zijn jeugd was het al een aftroever geweest. Iemand die slinkse wegen bewandelde om zijn zin te krijgen. Hij moest er niet aan denken dat de onschuldige Iris in zijn handen zou vallen. Frank zou dat meisje leiband en haar vrije geest breken. Maar had Frank nu gelogen of had hij haar werkelijk gekust?

'Jeremy? Ik bedoel Mr. Black...' Iris was naast hem komen staan zonder dat hij het merkte. 'Wat kijkt u woedend?'

Hij glimlachte wrang. 'Ik kwam er net achter dat er toch een man knap genoeg was om u te mogen kussen: Frank Galston.'

Ze begon te blozen, maar sloeg haar blik niet neer. Pittig meisje was het, misschien een beetje te pittig? 'Hij vroeg erom en ik heb toestemming gegeven.'

'O? Komt het vaak voor dat mannen u om een kus vragen en u hun uw toestemming geeft?'

Ze lachte even, nu met neergeslagen ogen. 'In Mickleham is het een paar keer gebeurd op een plaatselijk bal.'

Hij was even stil. 'En als ik het vraag, maak ik dan een kans?' Iets wat hij nooit had durven voorstellen als het niet de laatste avond van het balseizoen was geweest. Zijn laatste kans om iets meer te bereiken bij Iris dan alleen dansen, gesprekjes en plagerijtjes.

Nu keek ze hem weer aan met die grote bruine ogen. 'Jawel hoor, u hebt er alleen nooit belangstelling voor getoond.'

'Ik was misschien te bescheiden, want ik heb er wel degelijk interesse in.'

'O?' Ze keek om zich heen. 'Wat eh, stelt u voor?'

'Dat ik u hier midden op het terras zoen.'

‘Nee!’ Nu keek ze geschokt en hij lachte.

‘Nee, hoor. Het is bijna tijd voor het buffet en ik vermoed dat iedereen dan naar de terrasdeur loopt. Als we treuzelen voordat we naar binnen gaan, doet zich wellicht een gelegenheid voor.’

Op dat moment klonk er een bel. ‘My lords en my ladies! La Duchesse Dechambre nodigt u uit voor haar buffet in de foyer,’ riep een bediende met plechtige stem vanuit de deuropening.

Jeremy bood Iris zijn arm, die ze aannam. ‘Vertel eens, mag ik langskomen van uw ouders?’

‘Van mijn moeder wel, mijn vader kon ik zo gauw niet vinden. Mijn moeder vindt u een sympathieke, beschaafde jongeman.’ Ze keek hem van opzij aan. ‘Klopt dat?’

‘Dat moeten anderen beoordelen. Vraag het maar aan Marcus of aan Ruben Arlington.’

‘Dat zal ik doen.’ Ze maakte een huppelpasje. ‘Het lijkt me leuk om u in Mickleham de dingen te laten zien waar we het over hebben gehad. In de natuur, bedoel ik.’

‘Dat had ik net ook bedacht. En kom ik Frank Galston daar weer tegen?’

‘Hebt u iets tegen hem?’ Schalks keek ze naar hem op.

‘Ik schijn hem niet te kunnen ontwijken,’ antwoordde Jeremy zogenaamd luchtig. ‘Overal kom ik hem tegen en iedere keer heeft hij er een landgoed bij geërfd. Wat hij me heel graag wil laten weten, aangezien ik zijn achterneef ben.’

Iris lachte weer. ‘Hij is niet bescheiden, maar dat zijn wij Palmertons evenmin. Ik vind gepaste trots geen slechte eigenschap.’

‘Hm...’ Ze waren intussen al dralend aangekomen bij de terrasdeuren, terwijl bijna iedereen binnen was. Jeremy ging met Iris terzijde staan en liet beleefd enkele mensen voorgaan tot het terras zo goed als verlaten was. Hij zag alleen nog een

paar stelletjes in het donker staan en wendde zich tot Iris. Met grote ogen stond ze naar hem op te kijken. Wat was dit toch voor meisje? Hij kon haar niet helemaal doorgronden. Hij legde zijn hand om haar wang en bracht zijn gezicht dicht bij het hare. Vol aandacht en tederheid kuste hij haar op de mond; haar lippen waren heerlijk zacht en ze rook naar een frisse zomeravond. En ze kuste hem terug! Een beetje spijtig liet hij haar los en pakte meteen haar hand om met haar naar binnen te stappen. Haar goede naam mocht niet in gevaar komen.

‘Jammer dat onze kus zo’n koud einde heeft,’ mompelde hij tegen haar. ‘U begrijpt wel waarom.’

Ze knikte met gebogen hoofd en roze wangen. Ze liepen de kamer in waar de tafels waren gedekt en hij had het geluk naast haar te kunnen zitten. ‘Had u eigenlijk niet al een tafelhoer?’

Ze sloeg haar hand voor haar mond. ‘O, vergeten! Lord Galston heeft me gevraagd en ik heb toegestemd. Hij zou bij de ingang van de zaal op me wachten.’ Ze keek naar de deuren. ‘Er zijn twee ingangen, we moeten elkaar hebben gemist.’

Jeremy’s ogen hadden Frank Galston intussen gevonden en aan het chagrijnige gezicht van zijn achterneef te zien, zag hij hen ook. ‘Hij gaat juist naast een oudere dame zitten. Mooi, dat is opgelost.’ En op bijzonder prettige wijze, dacht hij erachteraan, terwijl hij nog een blik wierp op Iris, die een beetje afwezig voor zich uit keek. ‘Gaat het, Lady Iris? Kan ik u iets aanbieden?’ Het was zijn plicht om zijn tafeldame van alles wat ze wenste te voorzien.

Ze schrok op. ‘Ja, dank u, Mr. Black. Ik zou graag een van die zoete broodjes willen hebben die daar schuin voor u staan.’

Hij had haar dolgraag willen vragen of er veel verschil was tussen een kus van Jeremy Black en van Frank Galston, maar dat zou niet erg fatsoenlijk geweest zijn.

Hoofdstuk 2

In de koets van haar vader, op de terugweg naar het Palmertonhuis aan Belgrave Square, staarde Iris nadenkend voor zich uit. Omdat haar vader en broer nog even langs hun club gingen, waren ze met vrouwen onder elkaar. Ineens begon ze te praten. ‘Wat zou je moeten voelen als een man je kust: opwinding of een warm gevoel vanbinnen?’ Haar ogen gingen de koets rond. Haar moeder, haar oudste zus Jasmine en haar aanstaande schoonzus Elena keken verrast terug. Haar jongere zus toonde zich eerder nieuwsgierig.

‘Ik krijg altijd een warm gevoel als Tom me kust,’ zei Jasmine met een dromerig glimlachje.

‘Met Louis vond ik het spannend, maar met Marcus kwam de warmte erbij,’ vertelde Elena met hetzelfde glimlachje.

Geamuseerd bedacht Iris dat die twee zo vlak voor hun huwelijk voortdurend in de zevende hemel waren.

‘Hoe kom je daarbij? Heeft Lord Galston je weer gekust?’ vroeg Jasmine toen.

‘Nee, want dan zou ik me dat niet afvragen. Toen Lord Galston me kuste, vond ik het spannend. Hij is ook zo ontzettend knap...’ Ze speelde met haar balboekje en bladerde er gedachteloos doorheen. ‘Met Mr. Black was het heel anders.’

‘Heeft Mr. Black je gekust?’ vroeg Lady Mickleham meteen. ‘Daar weet ik niets van.’

‘Ja, mocht dat niet?’ vroeg Iris onschuldig. ‘In Mickleham ben ik al meerdere malen gekust, hoor.’

‘Iris!’ Jasmine keek haar verwijtend aan. ‘Je praat zo onbeschaamd over dergelijke dingen alsof je een man bent. Het is helemaal niet ladylike om vrijuit intimiteiten te bespreken.’

‘O, neem me niet kwalijk.’ Iris nam een andere houding aan. Terwijl ze het balboekje half voor haar mond hield, gichelde ze aanstellerig: ‘Mocht dat niet, moeder, gekust worden door Mr. Black? O, lieve help, hij heeft het al gedaan. Hihi hi...’

Haar zussen en Elena begonnen te lachen.

‘Kind,’ zei Lady Mickleham met een geamuseerde blik. ‘Hoewel Jasmine gelijk heeft dat je soms zo onbeschaafd vrijuit over zulke zaken praat, ben ik toch blij dat je niet zo’n aanstellerig meisje bent als je nu nadoet.’

‘Nee, moeder, dat hadden we eens moeten proberen,’ reageerde haar jongste dochter Erica. ‘Dan had u ons de les gelezen over onoprechtheid.’

‘Het is de kunst een balans te houden tussen oprechtheid en beschaving. Daar ben je een lady voor,’ antwoordde haar moeder. ‘Neem daarin een voorbeeld aan Jasmine en aan Elena. Je staat je er graag op voor een lady te zijn, Iris, dan moet je je er ook naar gedragen.’

Iris keek naar Jasmine en Elena en bedacht dat ze nooit zo zou kunnen zijn als zij. Het leek voor hen vanzelfsprekend om op een natuurlijke manier keurig en beheerst te zijn, zonder hun spontaniteit te verliezen. ‘Ik denk dat ik meer het type van een excentrieke lady ben. Zo een die met de blaadjes in haar haren en omringd door een paar honden de salon binnenloopt, om dan met haar dieren voor de haard neer te ploffen.’

‘En daarna schudden die honden hun vachten uit, zodat er overal modderspetters en haren komen...’ Haar moeder rilde.

‘Ja, want bij mij mag dat eindelijk. En dan komt mijn adembenemend knappe echtgenoot binnen om voor mij